

Arrest

nr. 159 514 van 5 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 juli 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 22 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2015 met refertenummer 56548.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2011 treedt de verzoeker, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, in het huwelijk met E.M.C., die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 5 mei 2011 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Op 19 april 2012 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Met een eerste schrijven van 16 januari 2014 wordt de verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats. Met een tweede schrijven van 16 januari 2014 wordt de verzoeker gevraagd, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42quater, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar binnen de 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. De verzoeker neemt hiervan kennis op 29 januari 2014.

Op 10 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 22 juli 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt een einde gesteld aan het verblijf:

“(…)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het Rijk verblijven in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Uit het attest van aangifte (KV-061674/12-BS) dd. 15.06.2012 (van de Lokale Politie te Antwerpen en het proces-verbaal (AN.55.LB.098603/2012) dd. 09.07.2012 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkenen. Betrokkene verliet de echtelijke woning, op 25.01.2013 werd betrokkene afgevoerd van ambtswege.

Op 07.01.2014 vraagt betrokkene een herinschrijving aan op de Schoolstraat 26/3, 3200 Aarschot.

Op 16.01.2014 werden bewijzen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins – en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’. Deze instructies werden op 29.01.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde geen documenten voor. Onze dienst kan bovenstaand onderzoek dan ook niet uitvoeren.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van oktober 1981.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht, van

het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het recht op verdediging. Tevens voert de verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig art. 42 quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom de samenwoning werd stopgezet.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

Dat immers verzoeker geen enkele schuld treft.

Dat verzoeker volledig ter goeder trouw is.”

2.1.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42quater, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*“Het artikel 42quater§1,3e lid Vw. stelt het volgende :
(...)*

Daarnaast wil verzoeker verwijzen naar het 74/13 Vw. , waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering alsnog rekening dient te worden gehouden met verzoekers kind, met verzoekers gezins-en familieleden in België en met verzoekers gezondheidstoestand.

*Het artikel 74/13 Vw. Stelt het volgende :
(...)*

Dat verzoeker, overeenkomstig de art. 42quater§1,3e lid en 74/13 Vw. verzoeker ondermeer diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie in België.

*Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoeker, familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoekers sociaal-economische situatie, met zijn integratie in de Belgische samenleving en met de duur van zijn verblijf in België.
Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!*

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker (nogmaals) uit te nodigen voor een verhoor/ bewijsstukken aangaande zijn sociaal-economische situatie en zijn integratie in de Belgische samenleving neer te leggen.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat er door verweerder, in strijd met de art. 42quater§1,3e lid en 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar verzoekers sociaal-economische situatie, naar zijn integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van zijn verblijf in België en naar de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat immers verzoeker wel degelijk alles in het werk heeft gesteld opdat hij zich zo vlug mogelijk socio-economisch en cultureel integreerde in de Belgische samenleving.

Dat één enkel schrijven/uitnodiging gericht aan verzoeker geenszins als een afdoend voorafgaand onderzoek kan beschouwd worden.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht nu onvoldoende onderzoek werd verricht alvorens een beslissing te nemen."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Eerste middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht, de zorgvuldigheidsverplichting de motiveringsplicht en de rechten van de verdediging.

Verzoeker acht de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht de hoorplicht en de rechten van de verdediging ernstig geschonden omdat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op afdoende wijze zijn verweer/argumenten te formuleren. Volgens verzoeker werd hij niet gehoord omtrent de redenen waarom de samenwoning werd stopgezet en bleef verwerende partij in gebreke door een beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk onderzoek.

Wat betreft de vermeende schending van de motiveringsplicht wenst verwerende partij op te merken dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet alsook naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Voorts betwist verzoeker niet er geen gezamenlijke vestiging meer was. De loutere bewering dat hij geen schuld treft en ter goeder trouw is, volstaat niet om een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder aannemelijk te maken.

Daar waar verzoeker opwerpt niet te zijn gehoord, wijst verwerende partij naar de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker bij schrijven gedateerd op 16/1/2014 werd uitgenodigd 'alle documenten die nuttig kunnen zijn' over te maken en dat dit diende te gebeuren in het kader van een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht.

Aldus staat vast dat betrokkene op de hoogte werd gebracht van het feit dat een voor hem nadelige beslissing kon genomen worden en dat hij wel degelijk de gelegenheid had om zijn standpunt daaromtrent kenbaar te maken aan het bestuur. Verzoekers betoog mist derhalve feitelijke grondslag.

Eveneens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op geen enkel moment enige stuk heeft overgemaakt aan het bestuur dat van invloed kon zijn op de jegens hem genomen beslissing.

Een schending van de hoorplicht of van de rechten van de verdediging blijkt niet.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt bijgevolg dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij duidt bovendien niet aan welke gegevens of welke stukken die van belang waren bij het nemen van de bestreden beslissing zouden ontbreken in het administratief dossier. Evenmin toont zij aan met stukken of gegevens, waarover de verwerende partij beschikte alvorens een beslissing te nemen, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

Gelet op voorgaande dient het eerste middel ongegrond verklaard te worden.

Tweede middel: Schending van art. 42quater, § 1, 3e lid, van art. 74/13 VrW, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar art. 42quater, § 1, 3e lid en art. 74/13 VrW opnieuw dat hij ten onrechte niet werd gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Het past opnieuw te verwijzen naar het ter kennis gebrachte schrijven van 16/1/2014, dat het volgende stelt:

“In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, §1, alinea 3 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.”

Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder geen socio-economisch onderzoek gevoerd heeft. Gelet op het feit dat hij op geen enkel moment enig document heeft overgemaakt aan het bestuur (hetgeen niet betwist wordt), diende verwerende partij niet over te gaan tot enige belangenafweging in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker nog stelt dat één enkel schrijven / uitnodiging niet als ‘afdoend voorafgaand onderzoek’ kan beschouwd worden, gaat hij er volledig aan voorbij dat het zorgvuldigheidsbeginsel ook op hem rust in het kader van wederkerig bestuursrecht. Hij kwam verzoeker aldus evenzeer toe de nodig zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de vereiste documenten voor te leggen (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Wat art. 74/13 VrW betreft, kan worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het louter citeren van de wettelijke bepaling, hetgeen niet op ontvankelijke wijze kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Nu verzoeker evenmin op concrete wijze aantoont hoe de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe schendt, dienen ook deze onderdelen van het middel onontvankelijk verklaard te worden.

Wat betreft de overige onderdelen van het middel volstaat het te verwijzen naar hetgeen supra gesteld.

Het middel is voorzover ontvankelijk, ongegrond.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het recht op verblijf van de verzoeker wordt beëindigd, nu uit het attest van aangifte van 15 juni 2012 en het proces-verbaal van 9 juli 2012 blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de verzoeker en zijn echtgenote. De verzoeker verliet immers de echtelijke woning en werd op 25 januari 2013 van ambtswege afgevoerd. Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat de verzoeker in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd gevraagd om alle nuttige documenten over te maken, doch dat hij geen documenten voorlegde. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Artikel 42^{quater}, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Te dezen voert de verzoeker, die niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote meer is, in het tweede middel aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing geen grondig onderzoek heeft verricht naar zijn sociaaleconomische situatie, zijn integratie in de Belgische samenleving, de duur van zijn verblijf in België en zijn bindingen met zijn land van herkomst. De verzoeker betwist evenwel niet dat hij middels een schrijven van 16 januari 2014 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris werd uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken aan het gemeentebestuur van zijn woonplaats en dat hij geen documenten voorlegde. Het komt de Raad dan ook niet kennelijk onredelijk voor dat in de bestreden beslissing hieromtrent werd gesteld dat “(o)nze dienst (...) bovenstaand onderzoek dan ook niet (kan) uitvoeren”.

Een schending van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoeker de schending inroept van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht kan worden afgeleid. Het komt in de eerste plaats aan diegene die zich op de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziene bescherming wil beroepen toe om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat er daadwerkelijk sprake is van een situatie voorzien in genoemde bepaling. De verzoeker laat evenwel na om concrete gegevens naar voren te brengen met betrekking tot het hoger belang van het kind, zijn gezins- en familieleven en zijn gezondheidstoestand waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.3. De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). De hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur vereist evenwel niet dat de verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord. Het volstaat dat hij, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten (cf. RvS 17 februari 2011, nr. 211.309). Te dezen heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op 16 januari 2014 aan de burgemeester van Aarschot gevraagd om de verzoeker uit te nodigen om hem in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet alle nuttige documenten te laten voorleggen en om hem, indien hij van mening is dat hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, daar alle bewijzen van voor te brengen die hij nuttig acht voor zijn dossier. De verzoeker nam hiervan kennis op 29 januari 2014. Uit het administratief en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker aan deze vraag geen gevolg heeft gegeven. Bijgevolg heeft de verzoeker geen belang bij het aanvoeren van de schending van het hoorrecht. De verzoeker had immers wel degelijk de kans om zijn standpunt, met name dat hij geen schuld treft aan het feit dat de gezamenlijke vestiging beëindigd werd en dat hij te goeder trouw is, naar voren te brengen en met stukken te staven. De verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker (nogmaals) uit te nodigen voor een verhoor/bewijsstukken (...) neer te leggen”*. De verzoeker beweert, doch toont niet aan waarom *“één enkel schrijven/uitnodiging gericht aan verzoeker geenszins als een afdoend voorafgaand onderzoek kan worden beschouwd”*. Noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch de hoorplicht leggen het bestuur de verplichting op om een vreemdeling, die niet reageert op een vraag om stukken in te dienen, een tweede keer te vragen om dit te doen. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoeker verzuimt in zijn verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze hij geschaad wordt door het feit dat hij niet mondeling werd gehoord door de verwerende partij. Een schending van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.4. In zoverre de verzoeker een schending inroept van zijn rechten van verdediging, wordt er op gewezen dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Het middel is, wat dit onderdeel betreft, niet ontvankelijk.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.6. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.7. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.8. Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN